

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 16 września 1885.

134.

Ustawa z dnia 27 maja 1885,

zawierająca przepisy przeciw używaniu środków rozsadzających w sposób szkodliwy dla społeczeństwa i przeciw obrotowi tychże dla społeczeństwa szkodliwemu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowilem i stanowią co następuje:

§. 1.

Środki rozsadzające można wyrabiać, wprowadzać w obrót, posiadać, przywozić do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, tylko za zezwoleniem Władzy.

Przepisy szczegółowe co do wydawania pozwoleń urzędowych, jakoteż postanowienia w zakresie policyi bezpieczeństwa, dotyczące się środków rozsadzających w ogólności, o ileby nie chodziło o zmianę ustaw istniejących, wydawane będą sposobem rozporządzeń.

Tym samym sposobem oznaczone zostaną środki rozsadzające, do których postanowienie pierwszego ustępu nie ma być stosowane.

Postanowienia pierwszego ustępu nie będą stosowane do Administracyi wojkowej i do środków rozsadzających, będących przedmiotem monopolu rządowego. Do tych ostatnich stosują się osobne przepisy.

§. 2.

Kto wbrew przepisowi §fu 1go środki rozsadzające bez pozwolenia urzędowego wyrabia, w obrót wprowadza, przywozi do obszaru, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, lub je posiada, staje się winnym przekroczenia i będzie karany aresztem od dni czternastu aż do sześciu miesięcy, lub karą pieniężną od 10 aż do 300 złotych.

Staje się winnym przekroczenia i podpada takiej samej karze także i ten, kto wykracza przeciwko ogłoszonym należycie postanowieniom, należącym do zakresu policyi bezpieczeństwa, dotyczącym się tych środków rozsadzających, do których się ustęp 1 §fu 1go odnosi.

Śledztwo i zasądzanie należy do sądów.

§. 3.

Czyny określone w §. 2 stanowią występki, gdy zachodzą okoliczności, mogące własność, zdrowie lub życie innych wystawić na niebezpieczeństwo.

Kara jest areszt ścisły od trzech miesięcy aż do trzech lat i z nią może być połączona kara pieniężna 100 zł. aż do 1.000 zł.

§. 4.

Kto rozmyślnie używa środków rozsadzających dla wystawienia tym sposobem własności, zdrowia lub życia innej osoby na niebezpieczeństwo, popełnia zbrodnię i karany będzie ciężkim więzieniem od pięciu aż do dziesięciu lat, jeżeli zaś nastąpiło skaleczenie lub uszkodzenie własności w większych rozmiarach, ciężkim więzieniem od dziesięciu do dwudziestu lat.

Jeżeli czyn stał się przyczyną śmierci człowieka, orzec należy więzienie ciężkie dożywotnie. Jeżeli sprawca mógł ten skutek przewidzieć, winien być ukarany śmiercią.

§. 5.

Jeżeli więcej osób zmawia się, aby popełnić czyn karygodny, który ma być karany według §fu 4go, albo utworzyło związek w celu ciągłego popełniania czynów tego rodzaju, chociażby szczegółowo jeszcze nie określonych, osoby te stają się winnymi zbrodni, nawet wtedy, gdyby czyn prowadzący do rzeczywistego popełnienia zbrodni w §. 4 określonej, nie został wykonany i karane będą więzieniem ciężkim od pięciu aż do dziesięciu lat.

§. 6.

Kto środki rozsadzające lub ich części składowe, albo przyrządy do ich zastosowywania wyrabia, nabywa, zamawia lub ma w swoim posiadaniu, w zamiarze, aby przez użycie tychże (§. 4) wystawił na niebezpieczeństwo własność, zdrowie lub życie innej osoby lub aby ułatwić innym osobom popełnienie tej zbrodni, jakoteż, kto środki rozsadzające, wiedząc, że przeznaczone są do popełnienia tej zbrodni, innym osobom odstępuje, staje się winnym zbrodni i karany będzie ciężkim więzieniem od pięciu aż do dziesięciu lat.

§. 7.

W przypadkach ustępu 1go, §fu 2go, tudzież §§fów 3go aż do 6go i jeżeli w przypadku ustępu 2go, §fu 2go środki rozsadzające, oddawane są do przewozu pod fałszywą deklaracją, orzec należy przepadek środków rozsadzających a według okoliczności części składowych i przyrządów, tudzież przedmiotów użytych lub przeznaczonych do ich zrobienia, bez względu, czy należą czy nie należą do skazanego.

§. 8.

Kto publicznie albo w obec więcej ludzi, albo w drukach, albo w rozpowszechnionych rycinach lub pismach wzywa do popełnienia jednego z czynów karygodnych, określonych w §§. 4 i 5, albo do uczestnictwa w tychże, czyny te wysławia lub usprawiedliwić je usiłuje, albo kto w ogóle podaje sposoby popełnienia przerzeczonych czynów, staje się winnym zbrodni i karany będzie ciężkim więzieniem od pięciu aż do dziesięciu lat.

§. 9.

Kto o zamiarze popełnienia zbrodni przewidzianej w §fie 4tym albo o znowie lub związku przewidzianym w §fie 5tym albo o istocie czynu, stanowiącego zbrodnię według §fu 6go, otrzyma w sposób wiarogodny wiadomość w czasie, w którym możnaby niebezpieczeństwu (§. 4) zapobiedz i roztęmyślnie zaniedba uwiadomić o tem Władzę, o ile mógł to uwiadomienie uczynić bez wystawienia na niebezpieczeństwo siebie, swoich krewnych (§. 216 p. k. k.) lub tych osób, które zostają prawnie pod jego opieką, staje się winnym zbrodni, jeżeli własność, zdrowie lub życie innej osoby było wystawione na niebezpieczeństwo (§. 4). Kara jest więzienie od sześciu miesięcy aż do roku a jeżeli w przypadku §fu 4go nastąpiła śmierć człowieka, ciężkie więzienie od roku aż do pięciu lat.

§. 10.

Zbrodnia przewidziana w §§. 4, 5 i 6 przestaje być karygodną, jeżeli winny z własnego popędu a nie dla tego, ponieważ ją odkryto lub dla innych przeszkód od przedsięwzięcia odstąpi i wszelka szkoda, któraby wynikła z jego lub jego towarzyszków czynności, przez niego samego lub w skutek jego doniesienia, wcześniej Władzy uczynionego, będzie oddalona.

§. 11.

Gdy następuje skazanie na podstawie §§łów 3, 4, 5, 6 i 8 ustawy niniejszej, może być wyrzeczzone wydalenie (§. 240 lit. *f, g, h* p. k. k.) i możność oddania pod dozór policyjny.

§. 12.

Do tych przypadków, na które ustawa karna powszechna ustanawia ostrzejsze kary niż ustawa niniejsza, stosowane być mają ostrzejsze postanowienia karne ustawy karnej powszechnej.

§. 13.

Rozprawa główna z osobami oskarżonemi o zbrodnie, określone w §§. 4, 5, 6 i 8, toczyć się ma przed sądem przysięgłych.

§. 14.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Bruck nad Litawą, dnia 27 maja 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Pražák r. w.

135.**Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1885, wydane w porozumieniu z ministerstwem handlu i ministerstwem sprawiedliwości,**

którem na zasadzie ustawy z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134), wydają się przepisy w przedmiocie środków rozsadzających

Czyniąc zadosyć §fowi 1mu ustawy z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134) zawierającej przepisy przeciw używaniu środków rozsadzających w sposób szkodliwy dla społeczeństwa i przeciw obrotowi tychże dla społeczeństwa szkodliwemu, ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu i ministerstwem sprawiedliwości rozporządza co następuje:

§. 1.

Rozporządzenia wydane w przedmiocie środków rozsadzających i dotąd obowiązujące a mianowicie rozporządzenie ministeryalne z dnia 2 lipca 1877 (Dz. u. p. Nr. 68) i z dnia 22 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 156), zawierające przepisy przemysłowe i policyjne o wyrobie środków rozsadzających i obchodzeniu się z temiż zachowują się w mocy. o ile postanowienia ustawy z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134) nie zmieniają postanowień karnych §fu 120go rzeczzonego rozporządzenia z dnia 2 lipca 1877.

Również zachowuje się w mocy rozporządzenie ministerstwa handlu z dnia 1 lipca 1880 (Dz. u. p. Nr. 79), podające przepisy o przewozie towarów wybuchających kolejami żelaznymi, jakoteż dodatki do niego a mianowicie rozporządzenia z dnia 15 września 1881 (Dz. u. p. Nr. 101), z dnia 15 czerwca 1882 (Dz. u. p. Nr. 70) i z dnia 1 lutego 1884 (Dz. u. p. Nr. 20).

§. 2.

Pozwolenie urzędowe, które według ustępu 1go §fu 1go ustawy z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134) jest potrzebne do wyrabiania, wprowadzania w obrót, posiadania lub przywożenia do obszaru królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, środków rozsadzających, to jest istót, które wytrząskując, mogą osoby lub przedmioty obrócić w niwecz lub uszkodzić, dawać będzie Władza administracyjna krajowa, o ile to nie należy do Władzy przemysłowej, upoważnionej do udzielenia w tej mierze koncesyi.

Pozwolenie to dawane być może tylko osobom zasługującym na zaufanie i w okolicznościach uchylających niebezpieczeństwo użycia na złe i może być odwołane, gdy odpadną warunki, pod którymi je dano.

Gdy pozwolenie daje Władza przemysłowa, Władza ta obowiązana jest w myśl §fu 141go ustawy przemysłowej z dnia 20 grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227), w tych miejscach, w których istnieje Władza policyjna rządowa, zasięgać opinii tejże przed daniem pozwolenia.

Pozwolenie do posiadania środków wybuchających, objętych rozporządzeniami ministeryalnemi z dnia 2 lipca 1877 (Dz. u. p. Nr. 68) i z dnia 22 września 1883 (Dz. u. p. Nr. 156), jakoteż do ich przewozu, udzielane będzie wydaniem dokumentów przepisanych w tych rozporządzeniach, a mianowicie w rozporządzeniu z dnia 22 września 1883 (książki nabywcze, karty nabywcze, listy bezpieczeństwa).

Dziedzice, na których spada posiadanie środków rozsadzających, winni bezwzględnie prosić Władzy o potrzebne pozwolenie.

Jeżeli nie otrzymają pozwolenia, winni zastosować się do zarządzeń, które Władza wyda ze względów na bezpieczeństwo.

§. 3.

Postanowieniom ustępu 1go §fu 1go ustawy z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134) nie podlegają na zasadzie 3go ustępu tego paragrafu:

1. Środki rozsadzające, służące do dawania ognia ze strzelb ręcznych, użyte do zrobienia przyrządów podpalniczych, do tego celu przeznaczonych (kapsli zwykłych i blaszkowych, podpałów, przyrządów podpalniczych do osłon nabojoych);

2. gotowe naboje do strzelb ręcznych, o ile co do tych przedmiotów, pod 1 i 2 wzmiankowanych, nie chodzi o pozwolenie Władzy przemysłowej do wyrobu i do sprzedaży lub o listy bezpieczeństwa do przewozów potrzebne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11 lutego 1860 (Dz. u. p. Nr. 39);

3. sygnały kolejowe, o ile posiadają je przedsiębiorstwa kolei żelaznych;

4. wyroby pirotechniczne przemysłowo wyrabiane, o ile nie chodzi o pozwolenie Władzy do przemysłowego wyrabiania i przemysłowej sprzedaży według ustępu 11go §fu 15go ustawy przemysłowej (Dz. u. p. Nr. 39 z r. 1883);

5. wełna kleinowa i kwas pikrinowy i jego związki, gdy chodzi o nabywanie do celów przemysłowych z wyłączeniem używania do rozsadzania, mianowicie zaś wełna kleinowa, także gdy jest nabywana i wyrabiana do celów lekarskich;

6. wyrób środków rozsadzających, używanych wyłącznie do popędu machin, o ile są używane bezpośrednio po wyrobieniu (mięszanina wybuchowa do popędu motorów gazowych i naftowych).

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 27 maja 1885 (Dz. u. p. Nr. 134).

Taafe r. w.

Pražák r. w.

Pino r. w.

136.

Ustawa z dnia 10 września 1885,

o trwaniu i liczeniu praktyki sądowej praktykantów prawniczych i o postępowaniu porządkowo-karnem z nimi.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowią co następuje:

§. 1.

Kandydaci urzędu sędziowskiego, którzy chcą być przypuszczeni do egzaminu sędziowskiego praktycznego, winni udowodnić, że odbyli w Sądzie praktykę dwuletnią.

Prezes Sądu krajowego wyższego wyznacza Sąd, w którym praktyka sądowa ma się odbywać; najmniej rok tej praktyki odbyć trzeba w Trybunale pierwszej instancji.

§. 2.

Praktykantom prawniczym, którzy skończyli praktykę dwuletnią, jeżeli pełnili obowiązki odpowiednio i zachowywali się nienagannie, pozwolić należy na ich prośbę praktykowania nadal w Sądzie lub prokuratury rządowej.

§. 3.

Czas praktyki odbytej w Sądzie lub w prokuratury rządowej, gdy ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, jeżeli nie był przerwany i jeżeli bezpośrednio po jego upływie rozpoczęła się służba, która według istniejących przepisów jest policzalna, ma być od dnia złożenia ślubowania liczony do wymiaru emerytury.

Podobnież liczona będzie praktyka odbyta w Sądzie lub prokuratury rządowej, zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, jeżeli ów urzędnik, gdy ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, zostaje jeszcze w czynnej służbie.

§. 4.

Praktykanci prawniczy, zaniedbujący obowiązki, które pełnić ślubowali, lub przeciw nim wykraczający, mają być stosownemi napomnieniami zniewaleni do dopełniania obowiązków.

Jeżeli napomnienia są bezskuteczne, albo jeżeli zachodzi ciężkie wykroczenie przeciw obowiązkom, prezes Sądu krajowego wyższego może zarządzić oddalenie praktykanta prawniczego, sprawującego obowiązki bądź w Sądzie bądź w prokuratury rządowej.

Przeciwko oddaleniu można w przeciągu dni ośmiu wnieść zażalenie do Ministra sprawiedliwości.

Oddalenie ma taki skutek, że przed upływem sześciu miesięcy nie można być przyjętym napowrót do praktyki.

§. 5.

Ustawa niniejsza nabywa mocy w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Wykonanie onejże porucza się Ministrowi sprawiedliwości.

Celowiec, dnia 10 września 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taafe r. w.

Pražák r. w.